Dosarul nr. 3-2229/2025

H O R E
În n gii

30 iunie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, terț SRL ”Castel Mimi” cu privire la contestarea parțială a actului administrativ individual,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 04 septembrie 2025 Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza, reprezentat de avocatul Iorga Iulian a înaintat **acțiune de contencios administrativ** în contradictoriu cu Agenția de Stat pentru Proprietate Intelectuală *(în continuare AGEPI),* terț SRL ”Castel Mimi”, solicitând anularea hotărârii Comisiei de Contestații a AGEPI din 27 mai 2025 privind respingerea contestației reclamantei și a deciziei Direcției Mărci și Design Industrial din 19 mai 2023 în partea considerării neîntemeiate a motivelor observației reclamantei, cu reținerea motivelor invocate în susținerea respingerii cererii de înregistrare a mărcii cu nr. depozit ***** din 27 mai 2021 și menținerea soluției de respingere a cererii.

În motivarea acțiunii s-a menționat că, avocatul Iorga Iulian E. reprezentând drepturile și interesele reclamantului Consiliul Sătesc Alexandru Ioan Cuza, conform mandatului anexat, depune prezenta acțiune prin care solicită instanței în temeiul art. 224 alin. (1) lit. (a) din Codul administrativ, admiterea acesteia în tot prin anularea hotărârii Comisiei de Contestații a Agenției de Stat pentru proprietatea intelectuală din 27 mai 2025 în tot precum și a deciziei Direcției Mărci și Design Industrial din 19 mai 2023 în partea considerării neîntemeiate a motivelor observației reclamantei, cu reținerea motivelor invocate în susținerea respingerii cererii de înregistrare a mărcii cu nr. depozit ***** din 27 mai 2021 și menținerea soluției de respingere a cererii. În esență, obiect al prezentei acțiuni constituie acte administrative ale autorității pârâte, prin care se ignoră atribuțiile și competențele exclusive ale autorității publice locale Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza să dispună asupra utilizării denumirii și simbolicii locale, în condițiile Legii administrației publice locale și ale Legii privind protecția mărcilor. La data de 27 mai 2021, terța SRL ”Castel Mimi” a depus la AGEPI cererea de înregistrare a mărcii combinate color, sub nr. depozit *****, pentru clasa CIPS 33, acoperind băuturi alcoolice. Cererea a fost publicată în BOPI nr. 1/2022, deschizând perioada legală de observații și opoziții. Consiliul

sătesc Alexandru Ioan Cuza a depus observație la data de 07 aprilie 2022, ulterior completată prin erată la 27 aprilie 2022, invocând lipsa consimțământului autorității locale pentru folosirea denumirii unității administrativ-teritoriale. Argumentele au fost reluate și dezvoltate în contestația depusă la 16 iunie 2023, respectiv motivele completate la 23 august 2023. Prin decizia din 19 mai 2023, Direcția Mărci și Design Industrial a considerat neîntemeiată contestația solicitantului împotriva avizului provizoriu, deoarece desemnarea conține imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, iar fără consimțământul expres al autorității abilitate cu ocrotirea valorilor culturale marca nu poate fi înregistrată (art. 8 alin. (5)). În consecință, s-a respins cererea de înregistrare pentru clasa 33, reținându-se că semnul aduce atingere unui drept dobândit anterior, în special dreptului la imagine (art. 8 alin. (3)). Totodată, observația Consiliului întemeiată pe art. 7 alin. (1) lit. i) și pe alte motive absolute a fost calificată neîntemeiată, nefiind reținută ipoteza privind denumirea unității administrativ teritoriale. Ulterior, prin hotărârea Comisiei de contestații din 27 mai 2025, contestația Consiliului a fost respinsă, iar decizia din 19 mai 2023 a fost menținută. Comisia a reținut în mod expres că partea verbală ”CUZA VODĂ” nu include denumirea localității ”Alexandru Ioan Cuza, Cahul”, astfel încât nu a mai examinat aplicabilitatea art. 7 alin. (3) privind competența autorității locale pentru denumiri.

Pe acest fond, prezenta acțiune vizează anularea hotărârii Comisiei în ceea ce privește considerentele prin care motivele Consiliului au fost înlăturate (art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (3)), cu menținerea soluției de respingere a cererii de marcă pentru clasa 33 pe temeiurile art. 8 alin. (3) și (5) reținute de autoritate; în subsidiar, solicită constatarea incidenței art. 7 alin. (3) și calificarea elementului verbal ”CUZA VODĂ” ca element neprotejat, în lipsa consimțământului autorității locale competente. În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. (a) din Codul administrativ „O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: f..] a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare) [...]”. Conform prevederilor art. 224 alin. (1) lit. (a) din Codul administrativ „Examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: [...] a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sînt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; [...]” Actul contestat conform prezentei, a fost emis de o autoritate publică prin care a fost respinsă contestația reclamantei împotriva neconsiderării motivelor de respingere cum au fost invocate în observație, iar sub imperiul normelor de drept prevăzute în art. 48 alin. (4) din Legea privind protecția mărcilor, conform cărora ”Hotărârea Comisiei de contestații se comunică părților și poate fi atacată la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI în termenele prevăzute de lege” de rând cu pct. 62 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Comisiei de contestații în domeniul proprietății intelectuale și procedura de examinare a contestațiilor, conform cărora „Hotărârea Comisiei de contestații poate fi atacată de către părți în instanțele judecătorești în modul și în termenele stabilite de actele legislative din domeniul proprietății intelectuale, precum și de legislația de procedură civilă”, Hotărârea Comisiei de Contestații din cadrul autorității pârâte, poate face obiectul unui recurs direct în Instanța de contencios administrativ fără necesitatea respectării procedurii prealabile.

Conform art. 209 alin. (1) lit. (b) în coroborare cu alin. (2) din Codul administrativ „Acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: [...] b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. [...].” Precizează că nu există un termen stabilit nici în art. 48 alin. (4) din Legea privind protecția mărcilor și nici în pct. 62 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Comisiei de contestații în domeniul proprietății intelectuale și procedura de examinare a contestațiilor, astfel prezenta fiind înaintată în interiorul termenului prevăzut de art. 209 alin. (1) lit. (b) în coroborare cu alin. (2) din Codul administrativ. Concomitent precizează judecății că nu se află în nici una din situațiile reglementate de art. 207 alin. (2) lit. (a) - lit. (h) din Codul administrativ, actul contestat fiindu-le comunicat în 20 noiembrie 2024 (prin trimitere poștală recomandată), prezenta este depusă în forma și corespunde cerințelor prevăzută de art. 211 alin. (1) și alin. (2) din Codul administrativ, fiind anexate actele prevăzute de art. 212 alin. (1) lit. (a) - lit. (d) din Codul administrativ, motiv pentru care solicită să dispunerea asupra admisibilității acțiunii și corespunzător punerea acesteia pe rol. În corespundere cu art. 3 lit. (a) - lit. (c) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor (în cele ce urmează Legea Mărcilor) „Drepturile asupra mărcii sînt dobîndite și protejate pe teritoriul Republicii Moldova prin: a) înregistrare în condițiile prezentei legi; b) înregistrare internațională conform Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 14 aprilie 1891 [...] sau conform Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 27 iunie 1989 [...]; c) recunoașterea mărcii ca fiind notorie. [...]”. Legea mărcilor reglementează procedura de depunere și examinare a mărcilor, conform art. 28 alin. (1), alin. (2) „Cererea de înregistrare a mărcii se depune la AGEPI de către orice persoană fizică sau juridică și trebuie să se refere la o singură marcă. [...] înregistrarea unei mărci poate fi cerută în mod individual sau în comun de persoane fizice sau juridice. [...]”. Conform pct. 8 din Regulamentul privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor „O singură marcă se consideră acel semn care va fi utilizat întocmai în ansamblul de elemente, conform cererii de înregistrare”. În corespundere cu art. 7 și art. 8 din Legea mărcilor, pot constitui mărci semnele care nu cad sub incidența motivelor de refuz prevăzute de art. 7 (legalitatea semnului) respectiv dacă nu aduc atingere drepturilor anterioare dobândite sau revendicate de către terți, cu alte cuvinte pentru ca un semn să fie înregistrat cu titlu de marcă, în special prin prisma art. 8 din Legea mărcilor - potențial conflict cu drepturi anterioare private (precum mărci, drepturi de autor sau design industrial de exemplu), aceasta trebuie să se afle în domeniul public, adică să nu aparțină nimănui. Conform art. 39 alin. (1) din Legea mărcilor „în termen de 3 luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, orice persoană fizică sau juridică, precum și orice grup de fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori poate prezenta în scris la AGEPI observații motivate privind necesitatea de a refuza înregistrarea mărcii, și anume în baza art.7. Persoanele care prezintă observații nu dobândesc calitatea de parte în cadrul procedurilor desfășurate la AGEPI. Conform art. 41 alin. (1) și alin. (2) din Legea mărcilor „în termen de 3 luni de la data expirării perioadei de prezentare a observațiilor terților și a opozițiilor, AGEPI

efectuează examinarea de fond a cererii în vederea respectării condițiilor de protecție a mărcii, sub rezerva achitării taxelor stabilite. (2) AGEPI examinează: a) dacă nu sînt motive absolute de refuz prevăzute la art.7; [...]". Conform art. 47 alin. (1) din Legea mărcilor „Orice decizie privind cererile de înregistrare a mărcilor poate fi contestată de către părți în termen de 2 luni de la data primirii ei sau de către persoanele terțe care dețin informația referitor la înregistrarea mărcii - în termenul cuprins între data emiterii deciziei și data înregistrării mărcii. Contestația are un efect suspensiv". Conform art. 43 alin. (1) din Legea mărcilor „în cazul în care, în temeiul motivelor absolute [...] specificate la art. 7 [...], marca nu îndeplinește condițiile de înregistrare pentru toate sau pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care este solicitată, cererea de înregistrare a mărcii se respinge pentru produsele și/sau serviciile respective."

Se impune din nou precizarea că cererea de înregistrare a mărcii terței vizează o etichetă combinată, color, ce include un element verbal dominant - sintagma "CUZA VODĂ" - dispusă central, completată de elemente figurative grafice și reprezentarea imaginii istorice a domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Terțul a cerut protecție acestei soluții pentru produsele cuprinse în clasa CIPS 33 - băuturile alcoolice, eticheta fiind destinată a fi aplicată pe sticlele de vin și alte băuturi alcoolice, ceea ce îi conferă un rol comercial direct în identificarea și promovarea produselor respective. În consecință, elementul verbal „CUZA VODĂ", asociat cu imaginea domnitorului, dobândește caracter dominant și determinant în percepția consumatorului, aspect ce atrage incidența directă a dispozițiilor art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (3) din Legea mărcilor. Cu toate că soluția examinatorilor prin decizia din 19 mai 2023 este de respingere a semnului de la protecție, reclamanta revendică instanței să dispună asupra anulării decizie contestate precum și a hotărârii Comisiei de Contestații din 27 mai 2025 în ceea ce privește netemeinicia observațiilor noastre și respectiv sa dispuneți asupra aplicării și prevederilor invocate în observație drept temei de respingere a cererii, pe motivele care urmează: în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (1) lit. (i) Legea mărcilor „Se refuză înregistrarea: [...] i) mărcilor care conțin [...] denumiri ale unităților administrativ-teritoriale". Autoritatea pârâtă nu a reținut temeiurile de respingere a cererii de înregistrare a mărcii "Cuza Vodă" (combinată) prin prisma art. 7 din Legea mărcilor, considerând că motivele reclamantei sunt neîntemeiate deoarece „[...] desemnarea Alexandru Ioan Cuza, urmată de definiția "DOMNITOR AL PRINCIPATELOR UNITE ALE ȚĂRII MOLDOVEI ȘI ȚĂRII ROMÂNEȘTI", însoțită cu imaginea și semnătura domnitorului, nu poate fi considerată indicația la unitatea administrativ-teritorială Alexandru Ioan Cuza, Cahul, deoarece se referă expres la persoana istorică - domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Învederând un interes public pe care îl exercită în raport cu denumirea Alexandru Ioan Cuza precum și faptul că este unica autoritate competentă să autorizeze utilizarea acesteia în cadrul activității industriale și/sau comerciale, ținând cont că prin omisiunea deliberată a terței să ceară și obțină permisiunea prevăzută de lege, dar și prin neplata taxelor locale de pe urma acestei exploatări nesancționate - este prejudiciată comunitatea locală care nu încasează taxele prevăzute de lege, relevând asupra interesului său ca Oficiul național să țină cont de motivele de drept care au servit justificare soluției de respingere, în special în raport cu temeiul invocat în

observația noastră. În privința motivării examinatorilor, se impune întâi de toate precizarea că semnul depus spre înregistrare nu conține referințele menționate: „desemnarea Alexandru Ioan Cuza, urmată de definiția ”DOMNITOR AL PRINCIPATELOR UNITE ALE ȚĂRII MOLDOVEI ȘI ȚĂRII ROMÂNEȘTI”, însoțită cu imaginea și semnătura domnitorului, nu poate fi considerată indicația la unitatea administrativ-teritorială Alexandru Ioan Cuza, Cahul, deoarece se referă expres la persoana istorică – ”domnitorul Alexandru Ioan Cuza”, ce face ab initio ilegală decizia din 19 mai 2023 în ceea ce privește neaplicarea motivelor de refuz invocate - or motivarea examinatorilor nu corespunde structurii semnului depus spre înregistrare.

Consideră duplicitară abordarea autorității pârâte, când pe de o parte respinge semnul pe motivul că preia neautorizat chipul Domnitorului, iar pe de altă parte ignoră semnificația semantică a combinației ”CUZA VODĂ”, care de fapt îl identifică pe ”Domnitorul Alexandru Ioan Cuza”. În speță, examinatorii pe de o parte au confirmat identitatea înțelesului pe care îl au expresiile ”CUZA VODĂ” și ”ALEXANDRU IOAN CUZA”, însă neîntemeiat refuză să aplice și temeiul invocat. În conformitate cu art. 3 lit. (a) din Legea mărcilor „Drepturile asupra mărcii sunt dobîndite și protejate pe teritoriul Republicii Moldova prin înregistrare în condițiile prezentei legi; [...]”. Conform art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. (a) din Legea mărcilor „Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, denumită în continuare AGEPI, este oficiul național în domeniul protecției proprietății intelectuale și unica autoritate care acordă pe teritoriul Republicii Moldova protecție mărcilor în condițiile prezentei legi. [...] AGEPI: a) recepționează și examinează cererile de înregistrare a mărcilor, înregistrează și eliberează, în numele statului, certificate de înregistrare a mărcilor”. Conform prevederilor art. 41 alin. (1) și alin. (2) lit. (a) din Legea mărcilor „[...] AGEPI efectuează examinarea de fond a cererii în vederea respectării condițiilor de protecție a mărcii [...], [...] AGEPI examinează: a) dacă nu sînt motive absolute de refuz prevăzute la art.7; [...]”. În corespundere cu prevederile art. 46 alin. (1) din Legea mărcilor „în cazul în care, în urma examinării cererii [...f se constată că sînt îndeplinite condițiile pentru înregistrarea mărcii, [...] AGEPI înregistrează marca [...] [...]”. Conform acestor norme legale, înregistrarea unei mărci este asigurată de către Oficiu, în baza cererii solicitantului. Oficiul examinează cererile de înregistrare prin prisma motivelor absolute de refuz și celora relative, astfel cum sunt reglementate în art. 7 și art. 8 din Legea Mărcilor. În cazul observațiilor, pot fi invocate motive absolute de refuz, pune în vederea examinării asupra următoarelor.

În această situație particulară, în corespundere cu prevederile art. 7 alin. (1) lit. (i) Legea mărcilor „Se refuză înregistrarea: [..] i) mărcilor care conțin [...] denumiri ale unităților administrativ- teritoriale [...] cu excepția cazurilor cînd înregistrarea este autorizată de autoritățile competente: [...]”. Potrivit art. 7 alin. (3) din Legea mărcilor „Semnele menționate la alin. (1) lit. [...] i) pot fi incluse ca elemente neprotejate în marcă dacă nu ocupă în aceasta o poziție dominantă și dacă există decizia corespunzătoare a autorității competente. Autorități competente ale Republicii Moldova sînt: [...] consiliile locale - privind folosirea denumirilor unităților administrativ-teritoriale. Deși conform art. 7 alin. (3) din Legea mărcilor și art. 14 cu aplicarea art. 20 din Legea nr. 436-XVI din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală, reclamanta este unica autoritate competentă să permită sau nu utilizarea denumirii localității în

mărcile de fabrică sau de comerț, depuse spre înregistrare la autoritatea pârâtă, în speță terța ”Castel Mimi” nici nu a solicitat o asemenea permisiune din partea sa.

Autoritatea pârâtă a ignorat spre exemplu, că în cazul altor agenți economici, reclamantului Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza îi este solicitată permisiunea pentru utilizarea simbolicii locale în cadrul mărcilor de fabrică sau comerț, precum și pentru înregistrarea în calitate de mărci a semnelor ce conțin denumirea unității teritorial administrative satul Alexandru Ioan Cuza. Insistă că de exemplu, SRL ”VINĂRIA BOSTAVAN”, care este de asemenea producător vitivinicol, pentru a utiliza denumirea localității în cadrul mărcii sale ”DOMENIILE CUZA”, depusă spre înregistrare la autoritatea pârâtă, sub nr. depozit 046319, le-a cerut în data de 15 februarie 2021 permisiunea pentru folosirea simbolicii locale în cadrul mărcii depuse spre înregistrare, sens în care prezintă aici anexată decizia Consiliului sătesc Alexandru Iona Cuza nr. 1/2 din 01 martie 2021, precum și extrasul din registrul electronic al cererilor de înregistrare a mărcilor, în care este menționat faptul eliberării permisiunii. Terțul ”Castel Mimi” însă nu a cerut permisiunea și nici nu plătește taxele pentru utilizarea simbolicii locale, conform deciziilor Consiliului sătesc Alexandru Iona Cuza prin care au fost aprobate taxele pentru utilizarea simbolicii locale. În cazul altor agenți economici - inclusiv SRL ”VINĂRIA BOSTAVAN”, producător vitivinicol - a /fost solicitată și obținută permisiunea noastră pentru utilizarea simbolicii locale în cadrul mărcii depuse spre înregistrare. Această permisiune a fost reținută și valorificată în cadrul procedurii administrative, confirmat în mod obiectiv prin mențiunea explicită înregistrată în registrul electronic www.db.agepi.md în cadrul datelor publice cu privire la cererea de înregistrare, ceea ce reprezintă o recunoaștere oficială a AGEPI asupra necesității acestui acord în susținerea înregistrării mărcii.

Mai mult, în cadrul avizului provizoriu emis de intervenientă în acel dosar, se precizează în mod expres că a fost avută în vedere permisiunea eliberată de Consiliu: „în urma examinării dosarului cererii de înregistrare a mărcii: (210) nr. depozit 046319 [...] (730) solicitant SRL ”VINĂRIA BOSTAVAN” [...] și a răspunsului solicitantului nr. 1535 din 2021.03.09 s-a constatat că desemnarea solicitată cauză poate fi înregistrată în calitate de marcă pentru produsele solicitate din clasa 33 [...] Permisiunea dată SRL ”VINĂRIA BOSTAVAN” a fost depusă la dosarul acestei mărci anume prin răspunsul solicitantului nr. 1535 din 2021.03.09 cu înscrisuri astfel cum a fost examinat și reținut explicit de către intervenientă, atât în cadrul materialelor dosarului precum și l-a menționat în registrul electronic. Autoritatea pârâtă a ignorat cu desăvârșire că sursele bibliografice reliefează fără nici un echivoc – ”Cuza Vodă”, ”Vodă Cuza”, ”Alexandru Ioan Cuza” sau ”Cuza” este o personalitate istorică, primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România, Alexandru Ioan Cuza fiind cunoscut și prin apelativele Cuza Vodă, Vodă Cuza sau Cuza pur și simplu. În semn de omagiu și ținând cont de aportul istoric pe care această personalitate l-a demonstrat pentru generațiile ce au urmat, numele lui individualizează școli, biblioteci precum și localitatea a cărei interese o apără în prezenta observație. Nu există nici un dubiu în faptul că Alexandru Ioan Cuza are unul și același înțeles cu îmbinările de cuvinte Cuza Vodă, Vodă Cuza sau cuvântul Cuza independent, fiind varietățile prin care este identificat unul și același înțeles. Acest

lucru este confirmat și de către istoricul Dr. Conf. Dragnev Emil din cadrul Departamentului Istoria Românilor a Facultății de Istorie a Universității de Stat, cu o experiență de 33 de ani în domeniul cercetării și învățământului superior, care prin avizul din 05 octombrie 2022 în ceea ce privește semnificația numelui Cuza Vodă au confirmat următoarele: „Alexandru Ioan Cuza (*****, Bârlad - d.*****, Heidelberg), ales domn al Moldovei la 05.01.1859 și al Tării Românești la 24.01.1859, devine primul domn al Principatelor Unite ale Moldovei și Țării Românești, un pas decisiv informarea statului național unitar România. La momentul dublei sale alegeri, precum și pe durata domniei, în cadrul noii formațiuni politice se afla și zona sudului Basarabiei (județele Cahul, Bolgrad și Izmail). În perioada interbelică, satul Hadji-Abdul (nume de proveniență turanică, dată de către administrația turcească acestei localități cu populație autohtonă românească) din județul Cahul, în cinstea domnului unirii, a fost numit - Cuza-Vodă (Anatol Eremia, Alexandru Ioan Cuza, în: Localitățile Republicii Moldova, vol. I, Chișinău, 1999, p. 69). Aceiași localitate, în vremea sovietică, a fost redenumită în Suvorovo, iar din 1990, își recapătă numele din perioada interbelică, de această dată, în forma plină a numelui - Alexandru Ioan Cuza (Alexandru Cerga, Bisericile Basarabene, vol. I, Chișinău, 2013, p. 27). ”Alexandru Ioan Cuza” și ”Cuza-Vodă”, indiscutabil indică aceeași persoană - domnitorul Principatelor Unite Alexandru Ioan Cuza-Vodă.

În același timp, afirmă cu toată certitudinea, că nu a existat un alt personaj istoric, în numele căruia ar fi fost numite localități, instituții, străzi, care ar fi purtat numele Alexandru Ioan Cuza, decât domnul unirii de la 1859. Astfel, numele ”Alexandru Ioan Cuza” și ”Cuza-Vodă”, în toate circumstanțele indică aceiași persoană, fără putință de a mai fi interpretate altfel, aceste două forme ale numelui ale domnitorului Principatelor Unite. Deși acest înțeles unitar reprezintă o circumstanță unanim cunoscută și prin prisma art. 123 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu trebuie demonstrată, învederează că îmbinarea de cuvinte Cuza Vodă nu cunoaște, nici o lată semnificație în limbajul curent. Marca contestată ”CUZA VODĂ” conține elementul definitoriu care individualizează localitatea Alexandru Ioan Cuza și anume numele de familie – ”CUZA”. În cadrul mărcii contestate nu există nici un alt reper care ar permite diferențierea semnului de unicul înțeles pe care îl are, prin urmare exploatarea comercială și industrială a cuvântului ”CUZA” trebuie să comporte permisiunea localității omonime, adică a reclamantei. În acest sens, Legea mărcilor este clară și nu lasă loc de interpretări artificiale: potrivit art. 7 alin. (3), „Semnele menționate la alin. (1) lit. h) și i) pot fi incluse ca elemente neprotejate în marcă dacă nu ocupă în aceasta o poziție dominantă și dacă există decizia corespunzătoare a autorității competente. [...] Or, consiliile locale sunt desemnate de legiuitor, în cadrul aceluiași alineat, drept autoritatea competentă privind folosirea denumirilor unităților administrativ- teritoriale: “[...] Autorități competente ale Republicii Moldova sînt: [...] consiliile locale - privind folosirea denumirilor unităților administrativ-teritoriale. ”Esențial aici este verbul „a folosi”, care definește nu doar momentul înregistrării ci întreaga durată a exploatării mărcii în circuitul comercial. Or în circumstanța reținerii acestui înțeles unitar, în decizie se precizează că „desemnarea Alexandru Ioan Cuza, urmată de definiția ”DOMNITOR AL PRINCIPATELOR UNITE ALE ȚĂRII MOLDOVEI ȘI ȚĂRII ROMÂNEȘTI”, însoțită cu imaginea și semnătura domnitorului, nu

poate fi considerată indicația la unitatea administrativ-teritorială Alexandru Ioan Cuza, Cahul, deoarece se referă expres la persoana istorică – ”domnitorul Alexandru Ioan Cuza”.

Pe de altă parte, coincidența denumirii localității cu numele unei personalități nu înlătură din punct de vedere legal aplicabilitatea temeiului invocat - art. 7 alin. (1) lit. (i) Legea mărcilor „Se refuză înregistrarea: [..] i) mărcilor care conțin [...] denumiri ale unităților administrativ-teritoriale [...] cu excepția cazurilor cînd înregistrarea este autorizată de autoritățile competente: [...]”, unicele condiții ce trebuie întrunite în raport cu temeiul invocat - rezidă în compoziția mărcii, prin preluarea denumirii unității administrativ teritoriale, adică utilizarea simbolicii îndeplinită cu cea dea doua condiție - existența acordului autorității competente. Nu ține de competența examinatorului să rețină condiții și circumstanțe neprevăzute explicit în Legea mărcilor, or condiționarea de către examinator a aplicabilității temeiului de refuz de faptul ca indicația respectivă să se refere la administrativ-teritorială este nejustificată din două motive: pe de o parte examinatorul reține explicit faptul că ”CUZA VODĂ” este ”ALEXANDRU IOAN CUZA”, iar pe de altă parte din motive neprevăzute, neînțelese și inexplicabile reține lipsa vreunei legături. Pentru a dicta nulitatea înregistrării contestate prin prisma acestor motive, arată că potrivit art. 6 alin. (2), alin. (4), alin. (5) pct. (6) lit. (f) din Codul fiscal „taxa este o plată obligatorie cu titlu gratuit, care nu este impozit. [...] în Republica Moldova se percep impozite și taxe de stat și locale. [...] Sistemul impozitelor și taxelor locale include: [...] [...] taxa de aplicare a simbolicii locale [...]”. în conformitate cu art. 288 pct. (1) și pct. (13) din Codul fiscal „taxă locală - plată obligatorie efectuată la bugetul local [...] Simbolică locală - stema unui oraș sau a unui alt tip de localitate, denumirea lui (în calitate de denumire a produsului fabricat) sau imaginea monumentelor de arhitectură, a monumentelor istorice.” Conform art. 289 alin. (2) lit. (d) din Codul fiscal „Sistemul taxelor locale reglementate de prezentul titlu [VII] include: [...] taxa de aplicare a simbolicii locale; [...]”. În conformitate cu art. 290 lit. (d) din Codul fiscal „Subiecți ai impunerii sînt pentru: [...] taxa de aplicare a simbolicii locale - persoanele juridice sau fizice, înregistrate în calitate de întreprinzător, care aplică simbolica locală pe produsele fabricate; [...]”. Conform art. 291 alin. (1) lit. (d) din Codul fiscal „Obiectul impunerii îl constituie: [...] la taxa de aplicare a simbolicii locale - produsele fabricate cărora li se aplică simbolica locală”. În corespundere cu art. 292 alin. (2) din Codul fiscal „Cota taxelor locale se stabilește de către autoritatea administrației publice locale în funcție de caracteristicile obiectelor impunerii” iar conform art. 293 alin. (3) din Codul fiscal „Plata taxelor enumerate la art. 291 se efectuează de către subiecții impunerii” în conformitate cu art. 14 alin. (2) lit. (a) din Legea privind administrația publică locală nr. 436-XVI din 28.12.2006 „Pornind de la domeniile de activitate ale autorităților administrației publice locale de nivelul întîi stabilite la art. 4 din Legea privind descentralizarea administrativă, consiliul local realizează următoarele competențe: a) decide punerea în aplicare și modificarea, în limitele competenței sale, a impozitelor și taxelor locale, a modului și a termenelor de plată a acestora, precum și acordarea de facilități pe parcursul anului bugetar. Astfel, conform art. 6 alin. (2), (4) și (5) pct. (6) lit. (f) din Codul fiscal, taxa este o plată obligatorie, cu titlu gratuit, iar sistemul fiscal al Republicii Moldova include atât taxe de stat, cât și taxe locale, între care este reglementată expres „taxa de aplicare a simbolicii

locale”. Noțiunea este detaliată în art. 288 pct. (1) și (13), unde ”simbolica locală” este definită ca incluzând ”denumirea localității (în calitate de denumire a produsului fabricat)”. Această utilizare industrială și comercială de către sau sub controlul pârâtei, în forma sa actuală, este evidentă în cazul etichetelor produselor pârâtei, care poartă combinația ”CUZA VODĂ” într-un context comercial, ceea ce activează regimul fiscal menționat. În temeiul art. 289 alin. (2) lit. (d), art. 290 lit. (d), art. 291 alin. (1) lit. (d), art. 292 alin. (2) și art. 293 alin. (3) din Codul fiscal, aplicarea denumirii unei localități pe produse fabricate atrage obligația de plată a taxei locale corespunzătoare, taxa fiind stabilită de autoritatea publică locală și datorată de orice persoană juridică sau fizică înregistrată ca întreprinzător care aplică simbolica locală în scop comercial sau industrial.

Mai mult, în conformitate cu art. 14 alin. (2) lit. (a) din Legea APL, consiliul local este învestit cu competența exclusivă de a decide punerea în aplicare a acestor taxe, inclusiv a cotelor și condițiilor de plată. În această calitate, autoritatea reclamantă nu doar că este îndreptățită să verifice utilizarea simbolicii locale, dar are și obligația legală de a asigura aplicarea regimului fiscal, fără excepții sau privilegii. În realizarea atribuțiilor legale ce îi revin în materia fiscalității locale, Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza a adoptat, în temeiul autonomiei administrative consfințite prin Legea APL, decizia nr. 1/5 din 08 februarie 2022 prin care a stabilit cuantumul taxei locale pentru aplicarea simbolicii locale la nivelul de 0,02% din venitul din vânzări ale produselor fabricate ce poartă asemenea simboluri, conform pct. (d), coloana 1 din Anexa la art. 298 din Codul fiscal. Această decizie a fost adoptată în deplină conformitate cu prevederile art. 14 alin. (2) lit. (a) din Legea APL, care conferă consiliilor locale dreptul de a decide cu privire la aplicarea și modificarea taxelor locale, și își menține valabilitatea conform art. 139 alin. (3) din Codul administrativ, întrucât nu a fost revocată, retrasă sau anulată. Această decizie, odată adoptată, produce efecte juridice nu doar față de autoritatea emitentă, ci și față de destinatari și terți, în conformitate cu art. 139 alin. (4) din același cod. Ea se încadrează în exercițiul legitim al unei competențe autonome, așa cum este garantată de art. 3 alin. (1) și alin. (2), art. 7 și art. 10 din Legea APL - care consacră dreptul autorităților locale de a administra în mod direct și suveran problemele de interes public în limitele teritoriului administrat, inclusiv în ceea ce privește regimul fiscal și protecția simbolicii locale. În temeiul art. 9 alin. (1) din Legea mărcilor, „înregistrarea mărcii conferă titularului dreptul exclusiv asupra acesteia” iar terța va invoca acest drept nu doar pentru a-și justifica prezența semnului ”CUZA VODĂ” pe produsele sale, dar mai ales pentru a-și legitima o utilizare neautorizată și neimpozitată a simbolicii locale, fără să fi solicitat acordul Consiliului sătesc Alexandru Ioan Cuza și fără să achite taxa datorată în condițiile Codului fiscal. Situația actuală, în care o entitate economică exploatează simbolica locală în virtutea unui drept conferit formal prin înregistrare, dar ignoră obligațiile substanțiale ce decurg din această utilizare - respectiv permisiunea și plata taxei, transformă dreptul exclusiv într-un paravan de eludare a normei, iar efectul este deposedarea autorității locale de instrumentele sale de control, de venituri și de suveranitate administrativă.

Arătând asupra neconcordanțelor și abordării duplicitare, precizează că pe de altă parte conform avizului din 18 noiembrie 2022, examinatorii constată că semnul nu poate fi atribuit din

cauză că preia imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza: „s-a constatat că desemnarea [...] nu poate fi înregistrată în calitate de marcă pentru produsele solicitate din clasa 33, deoarece include imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România, prin urmare, aduce atingere unui drept dobândit anterior în special dreptul la imagine". Este vădit neîntemeiată abordarea dual de care dau dovadă examinatorii când pe de o parte recunosc atât chipul, rolul istoric al Domnitorului precum și un drept la imagine, respingând cererea în măsura în care marca îl preia (în combinație cu numele aceluiași domnitor), iar pe de altă parte ignoră prezența și numelui, ce coincide semantic cu denumirea unității administrativ-teritoriale Alexandru Ioan Cuza.

În opinia reclamantului în decizie intenționat s-a dispus asupra ipotezei ce se referă la imaginea/chipul personalității conform ari. 8 alin. (3), deși norma prevăzută de art. 8 alin. (3) din Legea mărcilor nu se referă numai la dreptul la imagine, dar și la nume. Pentru a înlătura aplicabilitatea temeiului invocat de reclamant, bineînțeles că nu se putea reține și ipoteza numelui. Potrivit art. 16 alin. (1) și alin. (2) din Codul administrativ „Dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci cînd aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare." Respectiv, conform art. 137 alin. (3) și alin. (4) Cod administrativ „Stările de fapt identice în esență se tratează identic. [...]. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. [...]". Atestă un tratament duplicitar a unuia și aceluiași înțeles / stări, când în cazul chipului Domnitorului acesta constituie temei de refuz (este recunoscut dreptul și opozabil corespunzător) pe când în cazul numelui, prezența lui nu constituie temei de refuz (nu este recunoscut numele), deși reproducerea imaginii în cadrul mărcii până la modificare nu făcea decât să reconfirme că imaginea de pe reproducere aparține omului/ființei identificate prin combinația de cuvinte „CUZA VODĂ". Este important de subliniat că motivarea hotărârii Comisiei de Contestații s-a axat strict pe respingerea cererii pentru preluarea imaginii domnitorului Alexandru Ioan Cuza, în temeiul art. 8 alin. (3) și (5) din Legea mărcilor, ignorând însă total contradicțiile și implicațiile generate de elementul verbal "CUZA VODĂ". Deși examinarea a recunoscut că expresia "Cuza Vodă" este echivalentă semantic cu numele domnitorului Alexandru Ioan Cuza, Comisia a refuzat să aplice dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (3), prin care utilizarea denumirilor unităților administrativ-teritoriale cade sub competența exclusivă a consiliilor locale. Această abordare parțială și duplicitară a autorității pârâte trebuie privită din perspectivă dublă: Contradicția internă a motivării - pe de o parte se admite că desemnarea evocă fără echivoc persoana și imaginea domnitorului (motiv pentru respingere), iar pe de altă parte se neagă aplicabilitatea aceleiași desemnări la denumirea localității omonime, deși legea nu condiționează aplicarea art. 7 alin. (1) lit. i) de o asemenea distincție artificială. Lipsa analizei integrale a motivelor invocate - observațiile și contestațiile noastre, întemeiate pe art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (3), au fost calificate ca neîntemeiate fără examinarea efectivă a competenței Consiliului Local Alexandru Ioan Cuza de a autoriza folosirea denumirii. Această omisiune contravine principiului

tratamentului identic al situațiilor de fapt esențialmente identice (art. 137 din Codul administrativ), precum și principiului previzibilității și coerenței deciziei administrative.

De asemenea, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului subliniază, în cauze precum Van de Hurk vs. Țările de Jos (1994), Lebedinschi contra Republicii Moldova (2015), că motivarea trebuie să reflecte examinarea reală a chestiunilor esențiale prezentate, asigurând un proces echitabil. Obligația de motivare este indispensabilă pentru a asigura legalitatea actului administrativ și pentru a permite controlul judiciar al deciziei. Lipsa unei motivări corespunzătoare a hotărârii Comisiei AGEPI echivalează cu o examinare formală a dosarului, contrară cerințelor art. 6 § 1 CEDO și principiilor procesului echitabil. Mai mult, această situație contravine art. 31 și 118 din Codul administrativ, care impun în mod expres autorităților publice să indice în mod complet și clar temeiurile de drept și de fapt care au fundamentat deciziile lor. Precizează instanței și faptul că potrivit art. 1 alin (1) din Codul administrativ „Legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia", conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ „Prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ", conform art. 5 Cod administrativ „Activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale [...] precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea", conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ „Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public" în conformitate cu art. 16 alin. (1) din Codul administrativ „Dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală". Conform art. 137 alin. (1), alin. (3) și alin. (4) Cod administrativ „în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul, [...] Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. [...]" Conform art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă „instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părții care a avut câștig de cauză toate cheltuielile de judecată". În conformitate cu art. 90 lit. (i) și lit. (1) din Codul de procedură civilă „Din cheltuielile de judecare a pricinii fac parte: [...] i) cheltuielile de asistență juridică; [...] alte cheltuieli necesare, suportate [...] de participanții la proces". În plus, art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă stabilește că „instanța judecătorească obligă partea care a

pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile". Conform normelor citate mai sus, reclamanta este în drept, o dată admiterea acțiunii sale, să obțină compensarea integrală a cheltuielilor de judecată, printre care, conform art. 90 alin. (1) lit. (i) și lit. (1) din Codul de procedură civilă, se află cheltuielile de asistență juridică împreună cu cheltuielile suportate pentru adunarea și prezentarea probelor pentru examinarea pricinii, cuantumul cărora le vom preciza până la finalizarea dezbaterilor în fond, cu furnizarea tuturor probelor potrivite.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani), emisă la 03 februarie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea înaintată de reprezentantul Consiliului sătesc Alexandru Ioan Cuza, avocatul Iorga Iulian, cu privire la suspendarea procesului de contencios administrativ intentat de către Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, terț SRL "Castel Mimi", cu privire la contestarea actului administrativ individual. *(f.d.204-205, verso)*

Prin **referința** depusă de Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată. *(f.d. 108-111)*

Prin **referința** SRL "Castel Mimi" s-a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. *(f.d. 122-128)*

În ședința de judecată Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza, nu s-a prezentat deși a fost citat în mod legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar. Cererea de amânare a procesului formulată de avocatul Bot Alexandru a fost apreciată ca fiind declarativă și menită să ducă la tergiversarea procesului, respectiv a fost respinsă ca neîntemeiată, iar procesul a derulat în lipsa Consiliului sătesc Alexandru Ioan Cuza în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ.

În ședința de judecată reprezentantul AGEPI, Dadu Elena, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

În ședința de judecată reprezentantul SRL "Castel Mimi", avocatul Popa Ion, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă, însă neîntemeiată și urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru

soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările părții reclamante se circumscriu acțiunii în contestare, în virtutea art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, susceptibile examinării în procedura contenciosului administrativ în acord cu art. 189 alin. (1), 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Hotărârea Comisiei de contestații din 27 mai 2025 și decizia Direcției mărci și design industrial din 19 mai 2023, reprezintă pentru partea reclamantă acte administrative individuale defavorabile în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Drept subiectiv vătămat – dreptul la marcă, dreptul de proprietate.

4. Partea reclamantă a formulat cerere prealabilă pentru tranșarea extrajudiciară a litigiului, care a fost respinsă prin hotărârea Comisiei de contestații a AGEPI din 27 mai 2025.

5. Corelând data comunicării hotărârii pe cererea prealabilă cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă încadrarea în termenul legal de valorificare a acțiunii.

6. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța de judecată constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un „tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanţă, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006, CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui “terţ imparţial” în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de “act administrativ” este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

În general, controlul judiciar asupra puterii executive este denumit sugestiv „contencios administrativ”, prin care se înţelege activitatea de soluţionare de către instanţele de contencios administrativ, prevăzute de lege, a conflictelor în care, cel puţin, una dintre părţi este o autoritate a administraţiei publice, un funcţionar al acesteia sau un serviciu public administrativ, conflicte generate din acte administrative ilegale ori din refuzul soluţionării unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii.

Instanța relevă că cererea de înregistrare a mărcii ”CUZA VODĂ” nr. depozit ***** din 07 mai 2021 a fost depusă spre înregistrare de către SRL ”Castel Mimi”, str. *****, pentru produsele din clasa 33 conform Clasificării internaționale a produselor și serviciilor în scopul înregistrării mărcilor (CIPS).

În urma verificării condițiilor de depunere a cererii în conformitate cu art. 37 alin. (6) lit. a) din Legea nr. 38/2008 privind protecția mărcilor, cererea de înregistrare a mărcii a fost publicată în Buletinul Oficial de Proprietate Intelectuală (BOPI) nr. 1/2022.

La data de 11 aprilie 2022, de către Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza a fost depusă observație împotriva înregistrării mărcii, iar la data de 27 aprilie 2022 observația corectată.

În urma examinării dosarului și cererii de înregistrare a mărcii nr. depozit ***** din 27 mai 2021, la data de 18 noiembrie 2022 a fost emis Aviz de refuz provizoriu total.

Conform avizului menționat s-a constatat că în urma examinării dosarului și cererii de înregistrare a mărcii și a observației:

- desemnarea ”CUZA VODĂ” nu poate fi înregistrată în calitate de marcă pentru produsele solicitate din clasa 33 conform CIPS, deoarece include imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România, prin urmare, aduce atingere unui drept dobândit anterior în special dreptul la imagine (art. 8 alin. (3) din Legea nr. 38/2008);

- observația depusă în conformitate cu art. 39 din Legea nr. 38/2008 s-a considerat neîntemeiată.

La data de 22 februarie 2023, solicitantul a depus contestație împotriva avizului de refuz provizoriu.

Ulterior, la data de 19 mai 2023, a fost emisă decizia de respingere a cererii de înregistrare a mărcii conform căreia:

1. s-a considerat neîntemeiată observația depusă în conformitate cu art. 40 din Legea nr. 38/2008 din următoarele motive: invocarea art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 38/2008 nu este justificată, deoarece desemnarea ”Alexandru Ioan Cuza”, urmată de definiția ”DOMNITOR AL PRINCIPATELOR UNITE ALE ȚĂRII MOLDOVEI ȘI ȚĂRII ROMÂNEȘTI”, însoțită cu imaginea și semnătura domnitorului, nu poate fi considerată indicația la unitatea administrativ-teritorială Alexandru Ioan Cuza, Cahul, deoarece se referă expres la persoana istorică - domnitorul Alexandru Ioan Cuza; invocarea art. 8 alin. (3) din Legea nr. 38/2008 nu este justificată deoarece nu corespunde prevederilor art. 39 din Legea nr. 38/2008.

2. s-a considerat neîntemeiată contestația deoarece desemnarea solicitată conține imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, ce nu poate fi înregistrată în calitate de marcă în cazul în care autoritatea abilitată cu ocrotirea valorilor culturale ale statului nu își exprimă consimțământul expres pentru înregistrarea semnului în conformitate cu art. 8 alin. (5) din Legea nr. 38/2008.

3. s-a respins cererea de înregistrare a mărcii ”CUZA VODĂ” solicitată pentru produsele din clasa 33 conform CIPS, deoarece desemnarea include imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România, prin urmare, aduce atingere unui drept dobândit anterior în special dreptul la imagine (art. 8 alin. (3) din Legea nr. 38/2008).

La data de 16 iunie 2023, Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza a depus contestație prin care a solicitat abrogarea/modificarea deciziei Direcției Mărci și Design Industrial din 19 mai 2023 în partea considerării neîntemeiate a motivelor observației, cu reținerea motivelor invocate în susținerea respingerii cererii de înregistrare a mărcii cu nr. de depozit ***** din 27 mai 2021, cu menținerea soluției de respingere a cererii.

Totodată, la data de 25 iulie 2023 SRL ”Castel Mimi” a depus contestație împotriva deciziei Direcției Mărci și Design Industrial din 19 mai 2023, privind respingerea cererii nr. de depozit ***** din 27 mai 2021.

Examinând contestația formulată de Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza, la data de 27 mai 2025 Comisia de contestații a AGEPI a emis hotărârea privind respingerea revendicării contestatarului; menținerea în vigoare a deciziei Direcției Mărci și Design Industrial din 19 mai 2023.

În prezenta speță, instanța de judecată este chemată să se pronunțe pe aspecte impregnate de subiectivism, determinate de specificul problemelor disputate, din care considerente, analiza judiciară va fi focusată din perspectiva unui observator obiectiv, rezonabil și echidistant în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului sau din optica unui consumator mediu, normal informat și suficient de atent și avizat, în maniera jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene.

În conformitate cu art. 10 din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale, țările Uniunii sunt obligate să asigure cetățenilor Uniunii o protecție efectivă împotriva concurenței neloiale. Mai mult, constituie un act de concurență neloială orice act de concurență contrar practicilor cinstite în materie industrială sau comercială, în special fiind interzise (i) indicațiile sau afirmațiile a căror folosire, în exercitarea comerțului, este susceptibilă să inducă publicul în eroare cu privire la natura, modul de fabricație, caracteristicile, aptitudinea la întrebuințare sau cantitatea mărfurilor și (ii) orice fapte care sunt de natură să creeze, prin orice mijloc, o confuzie cu întreprinderea, produsele sau activitatea industrială sau comercială a unui concurent.

În același context, în conformitate cu prevederile art. 6 bis pct. 2 din aceeași Convenție, țările Uniunii se obligă, fie din oficiu dacă legislația țării o îngăduie, fie la cererea celui interesat, să refuze sau să invalideze înregistrarea și să interzică folosirea unei mărci de fabrică sau de comerț care constituie o reproducere, imitație sau traducere, putând crea confuzie, a unei mărci pe care autoritatea competentă a țării de înregistrare sau de folosire o va considera că este notoriu cunoscută ca fiind deja marca unei persoane admise să beneficieze de prezenta Convenție și ca fiind folosită pentru produse identice sau similare. Se va proceda la fel atunci când partea esențială a mărcii constituie o reproducere a unei astfel de mărci notoriu cunoscute, sau o imitație putând fi confundată cu aceasta.

Conceptul *confuziei* a fost legiferat pentru prima dată în contextul prevederilor Convenției de la Paris pentru Protecția Proprietății Industriale din 1883 prin intermediul modificărilor operate la textul Convenției la 06 noiembrie 1925 la Haga, cu modificările ulterioare aferente operate la 02 iunie 1934 la Londra. Ulterior, prin intermediul ”Model Provisions on Protection Against Unfair Competition” (1996), OMPI (Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale) a elaborat un set de dispoziții-cadru cu privire la sistemul acțiunilor de concurență neloială, unde a fost inclusă și confuzia.

În conformitate cu prevederile art. 2 din Legea privind protecția mărcilor, *marca* este orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor

și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice. Pot constitui mărci orice semne: a) susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semne de poziționare și b) sonore, olfactive, tactile, precum și orice combinații de astfel de semne, cu condiția ca aceste semne să poată servi la deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice. Drepturile asupra mărcii sunt dobândite și protejate pe teritoriul Republicii Moldova prin: a) înregistrare în condițiile legii privind protecția mărcilor; b) înregistrare internațională conform Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 14.04.1891, sau conform Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 27.06.1989; c) recunoașterea mărcii ca fiind notorie.

În acord cu art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea privind protecția mărcilor, se refuză înregistrarea: mărcilor care conţin denumirea oficială sau istorică a statului sau abrevierea ei ori denumiri ale unităţilor administrativ-teritoriale, reproduceri de insigne, de embleme sau de ecusoane, altele decît cele protejate conform art.6 ter din Convenţia de la Paris, şi care prezintă un interes public deosebit, cu excepţia cazurilor cînd înregistrarea este autorizată de autorităţile competente.

Alin. (3) al aceluiași articol prevede că, semnele menţionate la alin. (1) lit.h) şi i) pot fi incluse ca elemente neprotejate în marcă dacă nu ocupă în aceasta o poziţie dominantă şi dacă există decizia corespunzătoare a autorităţii competente. Autorităţi competente ale Republicii Moldova sînt: Guvernul – privind folosirea denumirii oficiale sau istorice a statului; ministerele – privind folosirea semnelor, sigiliilor oficiale de control, de garanţie şi de marcare, aprobate de ministerul respectiv; consiliile locale – privind folosirea denumirilor unităţilor administrativ-teritoriale.

Art. 8 alin. (3) din Legea privind protecția mărcilor, o marcă este refuzată la înregistrare şi în cazul în care aduce atingere unui drept dobîndit anterior, altul decît cele prevăzute la alin. (2) şi (4), în special dreptului la nume, la imagine, inclusiv în ceea ce priveşte numele sau imaginea unei personalităţi notorii în Republica Moldova, dreptului de autor, dreptului la o indicaţie geografică protejată sau la o denumire de origine protejată, la un desen sau la un model industrial protejat sau unui alt drept de proprietate intelectuală protejat conform legii.

La caz, autoritatea publică pârâtă în mod just a constatat că nu pot fi aplicate prevederile art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea privind protecția mărcilor, deoarece partea verbală din desemnarea contestată ”CUZA VODĂ” nu reprezintă denumirea localității – ”Alexandru Ioan Cuza, Cahul”.

Potrivit Legii nr. 764 din 27 decembrie 2001 cu privire la organizarea administrativ-teritorială a Republicii Moldova (Anexa nr. 3 Raioanele și unitățile administrativ-teritoriale din componența lor), denumirea localității este ”Alexandru Ioan Cuza”, iar o localitate care ar avea denumirea ”Cuza Vodă”, nu există. Prin urmare, semnul examinat nu conține denumirea unității administrativ-teritoriale conform cerințelor articolului invocat, fapt ce nu permite aplicarea prevederilor art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 38/2008.

Partea verbală din semnul solicitat ”CUZA VODĂ” nu include denumirea localității - Alexandru Ioan Cuza, Cahul, astfel nu poate fi examinată posibilitatea aplicării prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea nr. 38/2008.

Instanța decelează că, desemnarea solicitată ”CUZA VODĂ” este un semn combinat, revendicat în culori (alb, negru, gri de diferite nuanțe, roz), executată sub formă de etichetă, constituită din îmbinarea de cuvinte ”CUZA VODĂ”, scrisă în partea superioară a unui oval, iar în partea inferioară a ovalului este reprezentată imaginea domnitorului Alexandru Ioan Cuza, primul domnitor al Principatelor Unite ale Moldovei și Valahiei, precum și al statului național România.

Sintagma ”CUZA VODĂ” nu poate fi calificată, în sensul art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 38/2008, drept denumire a unității administrativ-teritoriale din raionul Cahul, întrucât denumirea oficială actuală a acesteia este ”Alexandru Ioan Cuza”. Împrejurarea că localitatea a purtat, în anumite perioade istorice, denumirea ”Cuza-Vodă” reprezintă o chestiune de ordin istorico-toponimic și nu modifică denumirea oficială actuală a unității administrativ-teritoriale. Or, motivul absolut de refuz prevăzut de art. 7 alin. (1) lit. i) nu poate fi extins, în lipsa unei dispoziții exprese, de la denumirea oficială a unității administrativ-teritoriale la denumirile istorice ale acesteia.

În consecință, întrucât elementul verbal ”CUZA VODĂ” nu constituie denumirea unității administrativ-teritoriale în sensul normei invocate, nu este întrunită premisa juridică pentru aplicarea art. 7 alin. (1) lit. i), respectiv, nu se impune nici examinarea semnului prin prisma art. 7 alin. (3) ca element neprotejat al mărcii. Faptul că sintagma are o legătură istorică cu localitatea ”Alexandru Ioan Cuza” nu este suficient, prin el însuși, pentru a transforma această denumire istorică într-o denumire administrativ-teritorială în sensul dispoziției legale. Mai mult, desemnarea solicitată trebuie apreciată în ansamblul său, fiind o marcă combinată care include atât elementul verbal ”CUZA VODĂ”, cât și reprezentarea grafică a lui ”Alexandru Ioan Cuza”. Nu este justificată desprinderea artificială a elementului verbal din configurația mărcii și calificarea acestuia, exclusiv pe baza unei asocieri istorice, drept denumire a unei unități administrativ-teritoriale.

Susținerile reclamantei referitoare la pretinsa incidență a art. 7 alin. (1) lit. i) și alin. (3) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008 privind protecția mărcilor sunt neîntemeiate, întrucât pornesc de la o echivalare nepermisă între apelativul istoric ”CUZA VODĂ”, numele personalității istorice Alexandru Ioan Cuza și denumirea oficială a unității administrativ-teritoriale ”Alexandru Ioan Cuza”. Partea reclamantă încearcă să transforme o identitate istorică și semantică dintre ”Cuza Vodă” și ”Alexandru Ioan Cuza” într-o identitate juridică dintre ”Cuza Vodă” și denumirea unității administrativ-teritoriale ”Alexandru Ioan Cuza”. Art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 38/2008 protejează însă denumirea unității administrativ teritoriale, nu orice nume de persoană sau apelativ istoric asociat cu aceasta. În contextul concret al mărcii nr. *****, prezența portretului lui Alexandru Ioan Cuza confirmă că semnul evocă persoana istorică, ceea ce explică aplicarea art. 8, dar nu transformă sintagma ”CUZA VODĂ” în denumirea juridică a localității.

Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza nu poate transforma competența fiscală într-un drept exclusiv asupra numelui unei personalități, imaginea lui Cuza confirmă caracterul personal, nu teritorial, al semnului și la caz partea reclamantă confundă ”semnificația semantică” cu ”identitatea juridică”. De altfel, ”CUZA VODĂ” nu reprezintă, prin ea însăși, denumirea unității administrativ-teritoriale ”Alexandru Ioan Cuza”, examinarea unei mărci se face asupra semnului în ansamblul său și nu selectiv, iar existența unei localități care poartă numele unei personalități nu transformă automat numele personalității în denumirea localității.

Faptul că, într-o altă procedură, AGEPI a avut în vedere o permisiune emisă de Consiliul local nu demonstrează că, în prezenta cauză, ”CUZA VODĂ” reprezintă denumirea unității administrativ-teritoriale. O soluție administrativă într-un alt dosar trebuie analizată prin prisma situației de fapt și a semnului concret examinat și nu poate substitui demonstrarea condițiilor legale în cauza de față (art. 23 din Codul administrativ), or, stările de fapt trebuie să fie identice. Faptul că autoritatea a constatat că imaginea și elementele semnului se referă la Alexandru Ioan Cuza nu înseamnă că a constatat și faptul că ”CUZA VODĂ” reprezintă denumirea unității administrativ-teritoriale. Dimpotrivă, tocmai această distincție explică de ce art. 8, referitor la drepturile anterioare, poate fi incident, în timp ce art. 7 alin. (1) lit. i), referitor la denumirile unității administrativ-teritoriale, nu este aplicabil. Prin urmare, nu există ”tratament duplicitar”, ci aplicarea unor norme diferite unor ipoteze juridice diferite.

În lumina celor menționate, instanța atestă că revendicările reclamantului sunt neîntemeiate, iar actele autorității publice pârâte urmează a fi menținute deoarece au fost motivate elocvent, emise conform competenței și în lumina procedurii stabilite, elemente de abuz sau încălcări nu au fost constatate în conduita emitentului și nici vicii ale procedurii administrative derulate pe caz.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ înaintată de Consiliul sătesc Alexandru Ioan Cuza împotriva Agenției de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, terț SRL ”Castel Mimi” cu privire la anularea integrală a hotărârii Comisiei de contestații din 27 mai 2025 și anularea parțială a deciziei Direcției mărci și design industrial din 19 mai 2023.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**